

Живѣлъ нѣкога единъ Гунчо. Мъничѣкъ билъ той, но пакоститѣ му били голѣми. Каквото не трѣбвало, това правѣлъ.

Пратилъ го баща му веднажъ въ грънчарницата.

— Иди, Гунчо, да купишъ едно шарено гърне, че нѣма вече въ какво да варимъ чорбица! Всички сѣдове изпочупи!

— Какво да бжде? — попиталъ Гунчо.

— Ще изберешъ най-здравото! Чу ли?

— Чухъ! — отвърналъ Гунчо и полетѣлъ къмъ грънчарницата. Влѣзълъ вътре. Погледналъ наредениѣ грънци.

— Дай ми* най-здравото гърне! — рекълъ Гунчо на грънчаря.

— Всичкиѣ сѣ здрави, момче!

— Тате каза, че имало и слаби! Чакай да си избира най-здравото!

Грънчарѣтъ заловилъ отново работата си. Гунчо гледалъ, гледалъ,

но какъ да познае, кое е най-здравото гърне!

— Чакай да опитамъ едно две! — рекълъ си той. Грабналъ едно шарено гърне, дигналъ го и го тупналъ въ земята. Гърнето гръмнало като топъ и се прѣснало на парчета. Додето грънчарѣтъ да види, какво става, Гунчо грабналъ друго гърне. Тупналъ и него.

— Все слаби, брей! Всичкиѣ се чупятъ! — рекълъ си Гунчо.

Въ това време влѣзълъ грънчарѣтъ и какво да види. Гунчо дига прѣстенитѣ гърнета и ги чупи, като яйца. Искри изскочили изъ очитѣ на грънчаря.

— Какво правишъ, бе, така ли се опитватъ грънци! — извикалъ той, грабналъ една лопата и се спустналъ къмъ пакостника. Но Гунчо стои ли да яде бой. Изхвъркналъ отъ грънчарницата. Грънчарѣтъ следъ него. Тича и вика, колкото гласъ има: